

Werk voor echte mannen

Door Koos Stenger

Geloof? Daar heb ik het maar liever niet over. Het is fijn voor jou dat je ergens in gelooft, maar ik heb er niet veel mee. **G**Ik zeg niet dat er niets is... Er zal wel wat zijn, maar dat zien we dan later wel... Klinkt het bekend? Zelf sprak ik eens dezelfde woorden. Ik kan me nog herinneren hoe ik als jongeman worstelde met het geloof. Hoe kunnen mensen geloven in al die sprookjes en wonderen? Wat vinden ze er toch zo leuk aan om in de kerk te zitten, terwijl je lekker de natuur in kunt trekken? Het echte leven is anders. De realiteit van het leven laat ons zien dat je aan zulke verhaaltjes niets hebt. Ik herinner me dat ik eens iets las over een stoere cowboy uit het Wilde Westen, die deze houding goed illustreert.

Deze gespierde, ruige held kwam altijd op voor de zwakken en het recht en knokte heel wat af in de naam van gerechtigheid. Op zekere dag was er weer eens een bank beroofd en een aantal dorpelingen waren daarbij gegijzeld. De held had net zijn paard gezadeld om de achtervolging in te zetten toen de dominee aan kwam rennen en hem vroeg wat hij kon doen om te helpen. De cowboy keek hem goedmoedig aan en zei: "Ga maar liever naar huis, dominee. Dit is werk voor de echte mannen. Bid maar een gebedje voor ons. Vanavond zijn we weer thuis."

Het werk voor de echte mannen... Daar hoort geloof in God niet bij. Bidden is een doekje voor het bloeden en geloof is meer een soort kinderlijk verlangen naar een prachtige wereld waarvan je weet dat die er nooit zal zijn. Toch is dat precies de boodschap uit de Bijbel. Maar hoe kan een mens geloven in dingen die hij niet kan zien? De wereld om ons heen schreeuwt dat we ons vooral moeten vastgrijpen aan de dingen die we wel kunnen zien. Dat brengt zekerheid en geluk. We zien ze toch? Een vette bankrekening. Een mooi huis... maatschappelijke zekerheid... Maar ziekte en angst, pijn en geestelijke onzekerheid en een hele vrachtwagen met problemen, blijken toch steeds weer in staat om dwars door onze kasteelmuren en zorgvuldig opgeworpen barricades heen te breken en verzieken het breekbare geluk in ons hart. En als de dood aanklopt en naar ons grijnst en zegt: "Ik haal nu slechts je geliefde op, maar jou vergeten doe ik zeker niet," dan staan we helemaal met onze mond vol tanden. En dan moet ik maar gaan geloven? Zo opeens, om de dans te ontspringen of zo? Ja... eigenlijk wel. Omdat er iemand is die heeft gezegd: "Proef en zie dat de HEERE goed is; welzalig de man die tot Hem de toevlucht neemt."

Proeven? Dat doe je toch ook als iemand een lekkere taart heeft gebakken? Duizenden mensen zijn je voorgegaan en hebben ervan geproefd. Die wisten het eerst ook niet. Die zaten ook vol met twijfels. Maar ze hebben hun mond ervoor geopend en het geloof doorgeslikt, het uitgeprobeerd en vastgesteld dat het werkt.

En dat verhaal van die cowboy? Dat eindigde in dat boek als een prachtig sprookje. De boeven werden gevangen en smeekten om genade. De gijzelaars werden bevrijd en aan het einde van het boek keek de cowboy tevreden naar het stadje dat dankzij hem weer verschoond was van het misdadig tuig. Terwijl de zon langzaam achter de horizon zakte, luidde de kerkklok s. Wat een vrede. Wat een rust. Is dat dan de realiteit? Nee, dat is pas een sprookje. Probeer God liever en kijk maar eens of God het werk dat er echt toe doet liever aan de echte mannen overlaat of dat Hij zelfs jou kan gebruiken en je naar een leven van vrede en vruchtbaarheid kan leiden.

